

kort geding

THEATER

Beroemden

Tot 15 juli bij De Koe, Schilders-
straat 9, Antwerpen

★★★★☆

Elke zoveel jaar voelen ze weer die kriebel. Dan moeten ze samen in een hok. Bijkletsen rond de repetitietafel. Materiaal delen. Dingen uitproberen. Het is hun noodzakelijke afdronk na een zwaar seizoen, eentje om het af te leren: een Vlaams-Nederlandse 'polycoproductie' onder vrienden, verwante toneelspelers.

Matthias de Koning van Discordia, Gillis Biesheuvel van Dood Paard, Peter Van den Eede en Willem de Wolf van De Koe, Damiaan De Schrijver en Sara De Roo van Stan: bij elkaar opgeteld geeft dat al gauw honderdvijftig jaar spelervaring, een halve ton lichamelijkheid en honderden toneelteksten in de koker. Overgewicht, zou je vrezen. Maar wat dit zestal deelt, is net een collectieve aandrang tot lichtheid.

Voor *Beroemden* gooide het zestal zelfs zijn heilige geloof in het

genuanceerde woord af. Drie kwart van de voorstelling verloopt zonder tekst. Het speelterrein is meer een werf geworden: houten planken, emmers met cement, besmeurde platen op de vloer. Hier wil gebouwd of afgebroken worden, met handen en tanden.

Hier staat honderdvijftig jaar spelervaring op de planken

Ook van het publiek vraagt dat fysieke arbeid. Ietwat geniepig is het op twee rijen gezet, rug tegen rug, als een schuine streep door het speelveld. De helft gebeurt voor je neus, de andere helft achter je gewrongen nek.

Wat er dan te zien is? Veel zinnigs valt er niet van te maken. Voeten ploffen in het cement en worden voetafdrukken. Lijven gaan bovenop elkaar liggen, als een horizontaal familieportret. Er wor-

den koffiebonen vertrappeld, waar dan in lange panty's koffie mee wordt gemaakt. Met uitgestreken gezicht snellen, paraderen of schuifelen de spelers rond. Die hele cirkelvormige dynamiek heeft wat van een deeltjesversneller, met lichamen die als losse partikels energie creëren, tegen elkaar opbotsen, hun interne chemie onderzoeken. Wat is de schat die ze zoeken?

Het is het kwartje tekst dat *Beroemden* dan toch enige richting geeft: een spreekkoor met telkens hetzelfde refrein: 'we hebben honger, alle vee is dood, er is niets meer, alleen nog fotografen die geld komen verdienen aan ons leed'. Een momentje Afrika? Uitzichtloosheid tout court?

Beroemden vertelt vooral dat er geen verhaal verteld wil worden. Het is een hoop scènetjes, een speeltuin. Vervelen doet die niet, maar wervelen evenmin. Daarvoor blijft de sfeer te ongedwongen, te zomers, als van toeristen op slippers op avontuur. 'We zien wel waar we uitkomen!' Ergens tussen wal en schip, zo blijkt. *Beroemden* weegt té licht.

WOUTER HILLAERT